

**Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E**

06 mai 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco, Liliana Catan,
Ion Guzun,

cu participarea:

procurorului Dumitru Graur,
inculpaților Sorochin Iuri, Ciobanu Ruslan
avocaților Aliona Dragomir, Tamara Rotaru,

a judecat în ședință publică recursul ordinar declarat de procuror împotriva
sentinței Judecătoriei Rezina din 21 februarie 2013 și deciziei Colegiului penal al
Curții de Apel Chișinău din 05 noiembrie 2013, în privința inculpaților

*Sorochin Iuri Serghei, născut la
19 aprilie 1985, originar și locuitor al or. Rezina, str. A.
Sciusev 13, ap. 21, cetățean al R. Moldova, fără
antecedente penale;*

*Ciobanu Ruslan Gheorghe, născut
la 14 august 1984 în satul Lipoveni, r-nul Cimișlia,
locuitor al mun. Chișinău, str. Prigoreni 3, ap. 9,
cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.*

*Termenul de examinare a cauzei
în instanța de fond: 07 iunie 2012 - 21 februarie 2013,
instanța de apel: 21 martie - 05 noiembrie 2013,
în instanța de recurs: 26 februarie - 06 mai 2014.*

Procedura de citare legal îndeplinită.

Procurorul a solicitat admiterea recursului în sensul declarat.

Avocații și inculpații au optat pentru respingerea recursului.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal lărgit

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rezina din 21 februarie 2013, Sorochin Iuri a fost achitat de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Ciobanu Ruslan a fost achitat de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (1) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că inculpatul Sorochin Iuri este învinuit că la 19.01.2011, orele 17.00, însoțit de către executorul judecătoresc Ciobanu Ruslan, sub pretextul inventarierii bunurilor rămase moștenite de la Cazacu Nicolae, la care ar fi pretins și mama sa Maria Sorochina, încălcând libertatea individuală a proprietarului, prin escaladarea gardului a pătruns ilegal în ograda, iar mai apoi și în locuința defunctului din orașul Rezina, str. Gogol 22, în care locuiau văduva acestuia - Liubovi Cazacu și fiica Valentina Nițulenco, unde, ca urmare a acțiunilor de filmare și fotografiere a bunurilor din casă s-a declanșat un conflict.

Acțiunile inculpatului Sorochin Iuri au fost încadrate în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, ca violare de domiciliu, adică pătrundere sau rămânere ilegală în domiciliul sau reședința unei persoane fără consimțământul acesteia.

Inculpatul Ciobanu Ruslan este învinuit că tot în acea zi și oră, având calitatea de executor judecătoresc și fiind persoană cu funcție de răspundere, la propunerea inculpatului Sorochin Iuri, sub pretextul inventarierii moștenirii defunctului Nicolae Cazacu, depășind în mod vădit limitele drepturilor prevăzute în art.7 al Legii Republicii Moldova nr. 113 din 17.06.2010 privind executorii judecătorești, în lipsa unui document executoriu, a pătruns ilegal în gospodăria și locuința acestuia orașul Rezina strada Gogol 22, unde locuiau membrii familiei lui, filmând și fotografiind bunurile din casă.

Acțiunile inculpatului Ciobanu Ruslan au fost încadrate în baza art. 328 alin. (1) Cod penal, ca exces de putere sau depășirea atribuțiilor de serviciu, adică săvârșirea de către o persoană cu funcție de răspundere a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice și juridice.

Instanța a reținut că inculpatul Sorochin Iurii, fiind nepot al părților vătămate, venea des în vizite la ele. În anul 2008 o perioadă de timp, familiile lor chiar au locuit împreună. După decesul în anul 2008 a lui Nicolae Sorochin, inculpatul Sorochin Iuri a fost împuternicit prin procură de către mama sa Maria Sorochina, care avea calitatea de moștenitor, să se ocupe de perfectarea documentelor de moștenire. Deținând informație că o parte din bunurile rămase ca moștenire se înstrăinează, la 19.01.2011 inculpatul Sorochin Iuri a încheiat cu executorul judecătoresc Ciobanu Ruslan un contract de constatare a faptelor și stării de fapt, și în seara aceleiași zile au venit împreună la domiciliul bunicilor săi pentru a constata ce bunuri au rămas. Potrivit inculpatului Sorochin Iuri, poarta gospodăriei i-a fost deschisă de către mătușa sa Galina Bucătari, care locuiește și ea permanent în gospodăria din str. Gogol 22, orașul Rezina. Faptul respectiv a fost confirmat și de către inculpatul Ciobanu Ruslan. Deși martorul Galina Bucătari a declarat că când ea a ieșit afară, Sorochin Iuri sărea deja gardul în ogradă, ea totodată, a confirmat faptul că soneria de la poartă nu funcționa, iar în domiciliu, inculpații au intrat la propunerea ei.

Având în vedere, că latura obiectivă a infracțiunii de violare a domiciliului se realizează prin pătrunderea sau rămânerea ilegală în domiciliul persoanei, iar în speță intrarea în domiciliu s-a efectuat cu permisiunea locatarului, instanța consideră că nu și-a găsit confirmare faptul pătrunderii ilegale a lui Sorochin Iuri în

domiciliu. Nu au fost prezentate probe ce ar dovedi refuzul inculpatului de a părăsi locuința, or potrivit părții vătămate Valentina Nițulenco, motivul chemării de către ea a colaboratorilor de poliție a fost cearta apărută între ea și inculpatul Sorochin Iuri, cât și faptul că acesta a început să filmeze. Nici inculpatul Ciobanu Ruslan, martorii Galina Bucătari, Andrei Nițulenco și Anatolie Popa nu au indicat în declarațiile lor că inculpatului Sorochin Iuri i-ar fi fost înaintate cerințe de a părăsi domiciliul și el a refuzat aceasta. La propunerea colaboratorilor de poliție veniți la fața locului, de a pleca pentru clarificarea situației la comisariatul de poliție toți au acceptat.

Lipsește, în acțiunile inculpatului Sorochin Iuri și latura subiectivă a infracțiunii de violare a domiciliului - vinovăția, manifestată prin intenție directă, or inculpatul, venind la domiciliul bunicilor săi și intrând în casă la propunerea mătușii sale Galina Bucătari, nici nu putea să presupună că acțiunile sale sînt ilegale și că încalcă dreptul de inviolabilitate a domiciliului cuiva. Semnificativ în această privință este faptul că în rapoartele din 23.09.2011 și din 28.10.2011 organul de urmărire penală a propus, repetat, procurorului neînceperea urmăririi penale în privința lui Sorochin Iuri și Ciobanu Ruslan în temeiul art. 179 Cod penal, din lipsa în acțiunile lor a elementelor infracțiunii. Prin ordonanța din 07.11.2011 procurorul, neacceptînd aceste rapoarte, a dispus pornirea urmăririi penale, dar în baza art. 352 Cod penal. Propunerea ulterioară a ofițerului de urmărire penală de a-1 pune pe Sorochin Iuri sub învinuire în baza art. 352 alin. (1) Cod penal, nu a fost acceptată de procuror, ca mai apoi, după preluarea dosarului în procedura sa, procurorul, fără să modifice ordonanța de pornire a urmăririi penale, să-i înainteze la 26.12.2011 lui Sorochin Iuri învinuirea în baza art. 179 alin. (1) Cod penal. Mai multe semne de întrebare trezește și faptul adresării cet. Valentina Nițulenco cu plîngere la poliție tocmai peste 9 luni după caz. Se impune concluzia că motiv de depunere a plîngerii a fost nu cazul din 19.01.2011, ci procesele civile și contravenționale, pornite la cererea inculpatului Sorochin Iuri.

Prin urmare, acțiunile inculpatului Sorochin Iuri nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 179 alin. (1) Cod penal.

În privința inculpatului Ciobanu Ruslan, inițial, cauza penală a fost pornită în baza art. 352 Cod penal, ca mai apoi, fără modificarea ordonanței de pornire a urmăririi penale, să-i fie înaintată învinuirea în baza art. 328 alin. (1) Cod penal.

Totodată, încadrarea juridică a acțiunilor acestuia, ce se conține în ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriu - „exces de putere sau depășire a atribuțiilor de serviciu, adică săvîrșirea de către o persoană cu funcție de răspundere a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice și juridice”, este una generală, din care nu este clar, inculpatul se învinuiește de exces de putere sau depășire a atribuțiilor de serviciu. Deși în învinuire se indică și la cauzarea de daune în proporții considerabile, nu se concretizează prin ce se exprimă acestea și cui anume au fost ele cauzate. În descrierea faptelor incriminate lui Ciobanu Ruslan, tot lui i se mai impută și pătrunderea ilegală în domiciliu, pe cînd învinuire în această privință nu i se aduce.

În ședința de judecată s-a stabilit, că inculpatul Ciobanu Ruslan, în calitatea sa de executor judecătoresc, s-a deplasat cu inculpatul Sorochin Iuri la domiciliul bunilor acestuia din orașul Rezina, str. Gogol 22 după ce, în prealabil, încheiaseră cu el, ca reprezentant al mamei sale Maria Sorochina, un contract de prestare a serviciilor. Obiect al contractului era constatarea faptelor și stărilor de fapt privind moștenirea lăsată de către defunctul Nicolae Cazacu. Atît părțile vătămate Valentina Nițulenco și Liubovi Cazacu, cît și martorii audiați în instanță au confirmat faptul că inculpatul Ciobanu Ruslan s-a prezentat că este executor judecătoresc și că a venit la solicitarea lui Sorochin Iuri cu scopul de a stabili ce avere a rămas după decesul lui Nicolae Cazacu. Actul pe care procurorul î-l prezintă ca probă a acuzării, la fel, indică asupra faptului că scopul deplasării inculpatului Ciobanu Ruslan, în calitatea sa de executor judecătoresc, la domiciliul părților vătămate a fost de a constata fapte și stări de fapt și nu de a executa careva documente executorii.

Conform art. 7 lit. k) al Legii R. Moldova nr. 113 din 17.06.2010 privind executorii judecătorești, „executorul judecătoresc are dreptul să constate, la cererea persoanei interesate stările de fapt, actul constatator avînd forță probantă”. Prevederi similare se conțin și în art. 22 alin. (1) lit. j) și art. 25 al Codului de executare a R. Moldova.

În formularea învinuirii se menționează că inculpatul Ciobanu Ruslan a depășit în mod vădit limitele drepturilor prevăzute de art. 7 al Legii privind executorii judecătorești, dar în această normă legală, dimpotrivă, este specificat, expres, dreptul executorului judecătoresc de a constata stări de fapt, scop care și l-a urmărit Ciobanu Ruslan, deplasîndu-se în seara zilei de 19.01.2011 la domiciliul părților vătămate. Nu au suport legal nici afirmațiile din învinuire că Ciobanu Ruslan a acționat în lipsa unui document executoriu, întrucît constatarea faptelor și stărilor de fapt de către executorul judecătoresc are loc în afara limitei executării silite a hotărîrilor instanțelor de judecată. Conform art. 25 alin. (3) al Codului de executare, la constatarea faptelor și stărilor de fapt este prevăzută și posibilitatea utilizării de către executor a mijloacelor tehnice, care, de altfel, n-au fost folosite de către Ciobanu Ruslan, însă aceasta i se aduce drept învinuire. Nu a fost stabilită în ședința de judecată nici survenirea daunelor în proporții considerabile, care constituie un semn obligatoriu pentru existența componentei de infrafracțiune, prevăzută de art. 328 Cod penal. Faptul, că prin acțiunile inculpatului Ciobanu Ruslan nu au fost cauzate careva daune a fost confirmat în ședința de judecată și de părțile vătămate Valentina Nițulenco și Liubovi Cazacu.

Totodată, în cadrul ședinței de judecată s-a stabilit, că la dala de 19.01.2011 inculpatul Ciobanu Ruslan nici nu avea calitatea de persoană cu funcție de răspundere, întrucît includerea executorilor judecătorești ca subiecți ai infrafracțiunii prevăzute de art. 328 Cod Penal a fost efectuată odată cu modificările la art. 123 alin. (2) Cod penal în redacția Legii nr. 245 din 02.12.2011, iar modificările operate nu au caracter retroactiv.

Astfel, inculpatul Ciobanu Ruslan, în calitatea sa de executor judecătoresc, nu a depășit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate lui prin lege, iar acțiunile sale din data de 19.01.2011 au fost absolut legale, fără a fi admisă violarea

drepturilor și intereselor cuiva, adică în acțiunile inculpatului Ciobanu Ruslan lipsește faptul infracțiunii prevăzută de art. 328 alin. (1) Cod penal.

3. Procurorul a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudicarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Sorochin Iuri să fie condamnat în baza art. 179 alin. (1) Cod penal și liberat de răspundere penală în legătură cu expirarea termenului de prescripție prevăzut de art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal. Ciobanu Ruslan să fie condamnat în baza art. 328 alin. (1) Cod penal la 2 ani și 11 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe un termen de 4 ani și 11 luni.

Apelantul a specificat că executorul judecătoresc a acționat în lipsa unui document executoriu și a certificatului de moștenitor legal eliberat eventual pe numele mamei inculpatului Sorochin Iuri.

Galina Bucătari, invocată de inculpatul Sorochin Iuri drept cea care ar fi permis pătrunderea în domiciliu, nu este persoana care își are domiciliul sau reședința în or. Rezina, str. Gogol 22 și inculpatul Sorochin Iuri urma să se asigure că are acordul proprietarului de a pătrunde în domiciliul dat, adică al bunicii sale sau a mătușii sale Valentina Nițulenco.

Mai mult, martorul Galina Bucătari a declarat că în ziua respectivă, ieșind afară, l-a văzut pe Sorochin Iuri deja în curtea casei, poarta fiind încuiată, astfel ea înțelegând că el a escaladat gardul și acesta i-a deschis poarta inculpatului Ciobanu Ruslan. În aceste condiții, infracțiunea era deja consumată.

Ciobanu Ruslan nu avea nici un act din cele indicate în art. 11 al Codului de executare, acte cu formulă executorie care sînt documente executorii și se execută conform normelor stabilite de Codul de executare. Anume din aceste considerente, acuzarea consideră că Ciobanu Ruslan și-a depășit atribuțiile atribuite de art. 22 din Codul de executare și a adus prejudicii grave (încălcarea unui drept constituțional) intereselor persoanelor fizice, în cazul de față - părților vătămate.

Interpretarea că executorul judecătoresc la data comiterii infracțiunii nu avea calitate de persoană cu funcții de răspundere este greșită deoarece, potrivit art. 2 alin. (1) al Legii nr. 113/17.06.2010 privind executorii judecătorești, executorul judecătoresc este persoană fizică investită de stat cu competența de a îndeplini activități de interes public prevăzute de prezenta lege și de alte legi. În exercitarea atribuțiilor de serviciu, executorul judecătoresc este exponentul puterii de stat, ceea ce îl plasa direct sub incidența art. 123 din Codul penal (prin modificările recente, acestuia atribuindu-se statut de persoană publică). În temeiul art. 3 din Lege, actul întocmit de executorul judecătoresc, în limitele competențelor sale legale, este act procesual de autoritate publică.

3.1. Au declarat apel și părțile vătămate Valentina Nițulenco, Liubovi Cazacu, solicitând casarea sentinței, rejudicarea cauzei și emiterea unei noi hotărâri, prin care inculpații să fie recunoscuți vinovați în comiterea infracțiunilor care le-au fost incriminate de către partea acuzării și pedepsiți în limitele prevăzute de legislație.

Apelanții au specificat că între ele și inculpatul Sorochin Iuri au apărut relațiile ostile odată ce în anul 2010 s-au adresat la notar cu cereri de acceptare a succesiunii, unde cererea mamei inculpatului - Maria Sorochin deja era depusă, în primele 6 luni după decesul lui Nicolae Cazacu (anul

2008). Ele s-au adresat cu o cerere pe cale civilă privind recunoașterea acceptării averii succesoriale prin intrarea în posesia acesteia. Atunci au fost atacat de către Sorochin Iuri prin diferite metode: ba să-i achite cheltuielile legate de înmormântare, ba să-i dea o parte din avere pentru cota introdusă la înmormântare, ba să-i scrie averea pe el, iar el o să le permită să locuiască în gospodărie, pînă la urmă a început să le provoace la scandaluri, ceia ce a și izbutit. Astfel motivul acțiunii inculpatului anume este intenția cu orice preț de a obține averea decedatului.

Instanța nu a dat nici o apreciere faptului că martorul Galina Bucătari a menționat că inculpatul Sorochin Iuri a sărit în ogradă peste gard, ceia ce se confirmă faptul că pătrunderea în gospodărie a avut loc prin escaladare, fără permisiunea, cel puțin a proprietarei casei - Liubovi Cazacu, nemaivorbind despre permisiunea celor ce locuiesc în casă: Valentina Nițulenco și Vasile Cazacu.

Reieșind din prevederile art. 1, 2 Cod de executare este clar prevăzut că executorul are în competență de a executa documentul executoriu în strict conformitate cu Codul de Executare și alte legi. Astfel legislația prevede concret: acțiunile cu care legislația îl împuternicește pe executor - urmează să fie aplicate numai în limita competenței sale. La 19.01.2011 cînd au pătruns inculpații în gospodăria lor, nu exista nici o procedură de executare în sensul averii succesoriale rămase după decesul lui Nicolae Cazacu - prin urmare nici inculpatul Ciobanu Ruslan ca executor nu a avut nici un drept de a face constatările cerute de către inculpatul Sorochin Iuri.

Chiar reieșind din declarațiile inculpatului Ciobanu Ruslan toate acțiunile pe care le-a întreprins la ei în gospodărie urma să fie coordonate cu locatarii gospodăriei date - fapt care nu a fost efectuat

Ambii inculpați au venit în gospodărie prin înțelegere prealabilă cu alte scopuri și nu cu scopuri legale de a cerceta averea succesorală rămasă și fără acordul lor au pătruns în gospodărie, iar la cerința înaintată față de Sorochin Iuri care l-a adus pe Ciobanu Ruslan de a o părăsi - nu a reacționat.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Chișinău din 05 noiembrie 2013, toate apelurile au fost respinse ca nefondate.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond a dat o apreciere justă probelor administrate și în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, adică din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, ajungând la concluzia corectă cu privire la achitarea inculpaților.

Astfel, Sorochin Iuri, fiind nepot ai părților vătămate, venea des în vizite la ele, în anul 2008, o perioadă de timp chiar au locuit împreună, ulterior în 2008 după decesul lui Nicolae Sorochin, inculpatul Sorochin Iuri a fost împuternicit prin procură de către mama sa Maria Sorochina, care avea calitatea de moștenitor să se ocupe de perfectarea documentelor de moștenire. Deținând informație că o parte din bunurile rămase ca moștenire se înstrăinează, la 19.01.2011 inculpatul Sorochin Iuri a încheiat cu executorul judecătoresc Ciobanu Ruslan un contract de

privind constatare faptelor și stării de fapt și ulterior au venit împreună la domiciliul bunicilor săi pentru a constata bunurile rămase.

Potrivit declarațiilor inculpatului Sorochin Iuri, poarta gospodăriei i-a fost deschisă de către mătușa sa Galina Bucătari, care locuiește și ea în gospodăria din str. Gogol 22, or. Rezina, fapt confirmat și de către inculpatul Ciobanu Ruslan. Deși martorul Galina Bucătari, în ședința de judecată a declarat că la momentul în care ea a ieșit afară, Sorochin Iuri sărea deja gardul în ogradă, ea totodată, a confirmat faptul că soneria de la poartă nu funcționa, iar în domiciliu, inculpații au intrat la propunerea ei.

Deci, în acțiunile inculpatului Sorochin Iuri lipsește latura obiectivă a infracțiunii de violare a domiciliului care se realizează prin pătrunderea sau rămânerea ilegală în domiciliul persoanei, iar în speță, intrarea în domiciliu s-a efectuat cu permisiunea locatarului, și anume a Galina Bucătari, iar declarațiile părților vătămate Liubovi Cazacu și Valentina Nițulenco potrivit cărora Galina Bucătari ar fi fost în stare de ebrietate avansată și nu era în stare să deschidă poarta urmează a fi respinse fiind combătute prin declarațiile inculpaților.

Nu au fost prezentate probe ce ar dovedi refuzul inculpatului de a părăsi locuința, or potrivit părții vătămate Valentina Nițulenco, motivul chemării de către ea a colaboratorilor de poliție a fost cearta apărută între ea și inculpatul Sorochin Iuri, cât și faptul că acesta a început să filmeze.

Nici inculpatul Ciobanu Ruslan, martorii Galina Bucătari, Andrei Nițulenco nu au indicat în declarațiile lor că inculpatului Sorochin Iuri i-ar fi fost înaintate cerințe de a părăsi domiciliul și el a refuzat aceasta, iar declarațiile martorului Anatolie Popa, privind faptul că partea vătămată a solicitat inculpaților să părăsească domiciliul, nu poate fi reținut, fiind combătut prin declarațiile inculpaților și totodată prin declarațiile partea vătămată Valentina Nițulenco date în cadrul urmăririi penale unde a ea indicat expres că nu a solicitat inculpaților să părăsească casa, dar a chemat poliția.

Latura subiectivă a infracțiunii de violare a domiciliului, se realizează prin forma intenției directe. Or, vizitând domiciliul bunicilor săi și întrînd în casă la propunerea mătușii sale Galina Bucătari, Sorochin Iuri nu putea să presupună că acțiunile sale sînt ilegale și că încalcă dreptul de inviolabilitate a domiciliului cuiva, cu atât mai mult că el avea procură de la mama sa care era și ea coproprietar al acestei case, el a intrat în casa unde a crescut mama sa, casa încă nu era împărțită.

Învinuirea adusă inculpatului Ciobanu Ruslan ce se conține în ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriu este una generală, din care nu este clar, inculpatul se învinuiește de exces de putere sau de depășire a atribuțiilor de serviciu. Deși în învinuire se indică și la cauzarea de daune în proporții considerabile, nu se concretizează prin ce se exprimă acestea și cui anume au fost ele cauzate. În descrierea faptelor incriminate, lui Ciobanu Ruslan i se mai impută și pătrunderea ilegală în domiciliu, pe când învinuirea în această privință nu i se aduce.

Argumentul apelantelor Valentina Nițulenco și Liubovi Cazacu privind depășirea atribuțiilor executorului judecătoresc Ciobanu Ruslan nu și-a găsit confirmarea, or conform art. 7 al Legii nr. 113 din 17.06.2010 privind executorii

judecătorești, executorul judecătorești are dreptul: g) să intre, cu acordul debitorului sau al membrilor adulți ai familiei lui (iar în lipsa acordului, cu concursul organelor de drept), în încăperile și în depozitele ce aparțin debitorului, precum și în cele aflate în folosința acestuia, și să le cerceteze; k) să constate, la cererea persoanei interesate, stările de fapt, actul constatator având forță probantă.

Instanța de fond corect a constatat că inculpatul Ciobanu Ruslan, în calitate de executor judecătoresc, s-a deplasat împreună cu inculpatul Sorochin Iuri la domiciliul bunei acestuia din or. Rezina, str. Gogol 22 după ce, în prealabil, încheiaseră cu el, ca reprezentant al mamei sale Maria Sorochina, un contract de prestare a serviciilor, care avea ca obiect constatarea faptelor și stărilor de fapt, privind moștenirea lăsată de către defunctul Nicolae Cazacu.

Atât părțile vătămate Valentina Nițulenco și Liubovi Cazacu cât și martorii audiați în instanță au confirmat faptul că inculpatul Ciobanu Ruslan s-a prezentat că este executor judecătoresc și că a venit la solicitarea lui Sorochin Iuri cu scopul de a stabili ce avere a rămas după decesul lui Nicolae Cazacu. Actul pe care procurorul i-l prezintă ca probă a acușării, la fel, indică asupra faptului că scopul deplasării inculpatului Ciobanu Ruslan, în calitate sa de executor judecătoresc, la domiciliul părților vătămate a fost de a constata fapte și stări de fapt și nu de executa careva documente executorii, fapt ce combate argumentul procurorului apelant privind lipsa unor documente executorii pe care s-ar fi bazat executorul judecătoresc în acțiunile sale.

Argumentul învinuirii potrivit căruia Roman Talmaci invitat în instanța de fond în calitate de specialist nu a făcut decât „să apere” subalternul său nu poate fi reținut, or potrivit declarațiilor ultimul doar a subliniat cele indicate în legea cu privire la executor judecătoresc, iar executorul Ciobanu Ruslan nu este un subaltern de-al ultimului.

Argumentul acuzatorului de stat privind faptul că executorul judecătoresc la data comiterii infracțiunii - 19.01.2011, avea calitatea de persoană cu funcții de răspundere nu poate fi reținut or includerea executorilor judecătorești ca subiecți ai infracțiunii prevăzute de art. 328 Cod penal a fost efectuată odată cu modificările la art. 123 alin. (2) Cod penal, în redacția Legii nr. 245 din 02.12.2011, iar modificările operate nu au caracter retroactiv.

5. Procurorul a declarat recurs ordinar, în care a solicitat, casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în al complet de judecată.

Recurentul a invocat că instanța de apel urma să-și expună punctul său de vedere asupra fiecărei probe, fapt ce nu a avut loc, fiind înfăptuită o apreciere eronată și formală de ordin general a probelor și circumstanțelor cauzei penale.

Instanțele s-au bazat doar pe declarațiile inculpaților, fără a lua în considerație toate probele acușării, iar instanța de apel le-a apreciat eronat, fiind respinsă puterea de acușare fără o motivare plauzibilă sau bazată pe probe ce ar combate învinuirea incriminată inculpaților.

Ambele instanțe, urmau să aprecieze critic declarațiile inculpatului Sorochin Iuri, care a invocat că la data când s-au derulat evenimentele, mătușa sa Galina Bucătari i-ar fi permis pătrunderea în domiciliu, deoarece persoana respectivă nu își are domiciliul sau reședința în or. Rezina, str. Gogol 22 și inculpatul urma să se

asigure că are acordul proprietarului de a pătrunde în domiciliul dat, adică al bunicii sale Liubovi Cazacu sau a mătușii Valentina Nițulenco.

A fost lăsată fără apreciere și afirmația părților vătămate Cazacu Liubovi și Nițulenco Valentina, care au declarat în instanța de apel că pînă la caz se aflau în relații ostile cu inculpatul Sorochin Iuri și acesta nu avea acces în domiciliu lor.

Ignorarea cerinței categorice și exprese, înaintată de Valentina Nițulenco și Liubovi Cazacu de a părăsi domiciliu lor, denotă ilegalitatea conduitei făptașilor, temei ce a condiționat la rîndul său, ca victimele să solicite intervenirea colaboratorilor de poliție.

Cele enunțate au fost apreciate eronat de către instanța de fond și cea de apel, deși s-a probat prin declarațiile tuturor martorilor acuzării, inclusiv a șefului SOP CPR Rezina, Anatolie Popa, care a specificat că la adresa or. Rezina, str. Gogol s-a deplasat la apelul telefonic al Valentinei Nițulenco, care a invocat că au venit Sorochin Iuri cu o persoană străină, care filmează fără voia stăpînilor și la cerința lor de a părăsi domiciliul ultimii refuză.

Instanța eronat a interpretat drept legale acțiunile executorului judecătoresc, care constatînd fapte și stări de fapt în temeiul art. 25 Cod de executare, nu s-a asigurat prin a cere acordul proprietarilor de a intra în locuința acestora. Ciobanu Ruslan nu avea nici un act din cele indicate în art. 11 al Codului de executare, acte cu formulă executorie care sînt documente executorii și se execută conform normelor stabilite de Codul de executare. Instanțele de judecată incorect au interpretat că efectuarea actelor de constatare a faptelor și a stărilor de fapt, are loc înafara limitelor executării silite a hotărîrilor instanței de judecată.

Ambele instanțe au omis acel fapt că la 19.01.2011, nu exista nici o procedură de executare în sensul averii succesoriale rămase după decesul lui Nicolae Cazacu, fapt ce denotă că inculpatul Ciobanu Ruslan, ca executor, nu a avut nici un drept de a face constatările cerute de către inculpatul Sorochin Iuri.

Din conținutul actului întocmit de către executorul judecătoresc Ciobanu Ruslan se constată că acesta nu face o descriere a bunurilor averii succesoriale și nu stabilește în cadrul vizitei sale care este soarta acestor bunuri, după cum a susținut în instanța de apel, ci dimpotrivă indică în acest act la faptul cine și cum a contribuit la cheltuielile suportate pentru funeraliile lui Nicolae Cazacu, face descriere comportamentului părților vătămate, fapt ce denotă că inculpatul urmărea un alt scop și nu acela sub pretextul căroră a intrat în domiciliul părților vătămate.

Instanțele au mai menționat, că executorul judecătoresc la data comiterii infracțiunii nu avea calitate de persoană cu funcții de răspundere. Această interpretare este greșită deoarece potrivit art. 2 alin. (1) al Legii nr. 113 din 17.06.2010 privind executorii judecătorești, executorul judecătoresc este persoană fizică investită de stat cu competența de a îndeplini activități de interes public prevăzute de prezenta lege și de alte legi. În exercitarea atribuțiilor de serviciu, executorul judecătoresc este exponentul puterii de stat, ceea ce îl plasa direct sub incidența art. 123 din Codul penal (prin modificările recente, acestuia atribuindu-i-se statut de persoană publică). În temeiul art. 3 din Lege, actul întocmit de executorul judecătoresc, în limitele competențelor sale legale, este act procesual de autoritate publică.

Colegiul penal a preluat poziția instanței de fond care a mers pe ideea preconcepută prin care se invocă despre necesitatea emiterii unui act de modificare a ordonanței de pornire a urmăririi penale, deoarece legea procesual penal, nu prevede emiterea unui asemenea act, iar pentru aceleași fapte, nu poate fi pornit un nou proces penal.

Instanțele de judecată urmau să aprecieze critic declarațiile specialistului Roman Talmaci - președintele Uniunii executorilor judecătorești, deoarece art. 87 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că specialistul este persoana chemată pentru a participa la efectuarea unei acțiuni procesuale în cazurile prevăzute de prezentul cod, care nu este interesată în rezultatele procesului penal.

Instanța de apel a repetat eroarea de drept admisă de către instanța de fond și nu a dat apreciere justă suportului probatoriu prezentat de către acuzare, astfel încât concluzia instanței de apel este inacceptabilă, deoarece probele acuzării au fost supuse unei minuțioase cercetări în ambele instanțe, făcându-se referire la declarațiile detaliate ale participanților la proces, iar în astfel de condiții, colegiului penal, îi rămânea doar să aprecieze aceste probe, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, vinovăția inculpaților este dovedită pe deplin, iar instanța de fond și apel eronat și tendențios s-au statuat asupra oportunității achitării lor.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

6. Judecând recursul ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 420 alin. (1) Cod de procedură penală, deciziile pronunțate de curțile de apel ca instanțe de apel pot fi atacate cu recurs.

Dar, conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar este fondat în drept și pe temeiul prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, cum ar fi că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel (pct. 5 din decizie).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat asupra căror motive concrete din apel, raportate la circumstanțele conținute în partea descriptivă a deciziei contestate, nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, omițându-se totalmente motivarea ilegalității deciziei contestate în acest sens, cu indicarea unor concrete erori în aspectul vizat (pct. 3-5 din decizie).

Rezultă, că recursul de pe rol nu întrunește condițiile legale de conținut în această parte, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu

recursul ordinar al procurorului cu circumstanțe în fapt și în drept care ar agrava situația inculpatului și care ar justifica acest recurs.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, conform art. 24 alin. (2), (4), 26 alin. (3), 436 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Părțile în procesul penal își aleg poziția, modul și mijloacele de susținere a ei de sine stătător, fiind independente de instanță, de alte organe ori persoane. Sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului. Procedura de rejudecare a cauzei după casarea hotărârii în recurs se desfășoară conform regulilor generale pentru examinarea ei.

Potrivit jurisprudenței naționale și a CtEDO, avînd în vedere dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărîre de condamnare bazîndu-se exclusiv pe dosarul din prima instanță în temeiul căruia inculpatul fusese achitat. Instanța de apel urmează să procedeze la o nouă audiere a anumitor martori ai acuzării solicitați de părți (*hotărîrile CtEDO Popovici vs. Moldova din 27.11.2007, §72, și Dănila vs. România din 08.03.2007, §62-63*). Martorii acuzării se audiază din nou în cazul în care depozițiile lor constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea învinuitului (*hotărîrea CtEDO Spînu vs. România din 29.04.2008, §60*).

În baza principiului contradictorialității în procesul penal, principiu unanim recunoscut și susținut de jurisprudența CtEDO, sarcina probațiunii în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel îi revine acuzatorului de stat, fiindcă funcția acuzării este pusă pe seama procurorului. CtEDO, în hotărîrea *Capean vs. Belgia* din 13.01.2005, a constatat că, în domeniul penal, problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al articolului 6 §2 și e obligatoriu, *inter alia*, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

Nerespectarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și încălcarea prevederilor art. 24 și 26 din Codul de procedură penală, care îl obligă pe acuzatorul de stat, după o hotărîre de achitare pronunțată de prima instanță, să prezinte în ședința de judecată anumite probe în susținerea acuzațiilor penale aduse inculpatului, urmează să fie apreciată ca nesusținere a acuzațiilor penale în privința inculpatului, în cadrul examinării apelului declarat împotriva sentinței de achitare.

Ignorarea acestei jurisprudențe lezează dreptul inculpatului la un proces echitabil, drept garantat de art.6 din CEDO.

Însă, în pofida normelor specificate, a principiului contradictorialității în procesul penal și a jurisprudenței nominalizate, se observă că, conform procesului-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel, în cadrul rejudecării cauzei potrivit regulilor generale după achitarea inculpatului, procurorul nu a solicitat să fie cercetate direct și nemijlocit probele concrete și decisive ale acuzării, inclusiv probele scrise, cât și cele pe care și-a fondat ulterior recursul ordinar, în fața instanței de apel fiind audiat la inițiativa procurorului un singur martor – Popa A. dar care nici nu a fost ocularul faptelor derulate (*f. d. 144-151 vol. 2*).

Este adevărat că instanța de apel a dat citirii probelor scrise, examinate de prima instanță, consemnându-le în procesul verbal al ședinței de judecată și a audiat inculpații, dar din propria inițiativă.

Sub acest aspect, instanța de recurs nu atestă încălcarea principiului contradictorialității procesului penal, deoarece instanța de apel a pronunțat o hotărâre în favoarea inculpaților, iar potrivit art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de apel este obligată să examineze aspectele de fapt și de drept ale cauzei.

Cele expuse denotă faptul că procurorul s-a eschivat să-și exercite în fața instanței de apel sarcina prezentării probelor, adică nu și-a susținut apelul și volumul învinuirii înaintate inculpatului, care a fost anterior achitat de instanța de fond, omițând legala posibilitate oferită de prevederile art. 414, 419 Cod de procedură penală, de a-și dovedi motivele invocate în apel, iar instanța de apel nu era în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare bazându-se exclusiv pe dosarul din prima instanță în temeiul căruia inculpatul fusese achitat.

Totodată, prevederile art. 427 Cod de procedură penală oferă posibilitatea contestării prin intermediul recursului ordinar doar a hotărârilor judecătorești, pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar nu și contestarea acțiunilor sau inacțiunilor procurorului care a participat la judecarea apelului în vederea redresării omisiunilor procesuale comise de el.

În hotărârea CtEDO din 06.04.2010, în cauza Ștefan vs. România, este clar specificat că procurorul are obligația de a reflecta pretensele erori înainte de pronunțarea unei hotărâri definitive, iar statul este cel care trebuie să-și asume erorile comise de procuror și aceste erori nu trebuie reparate în detrimentul persoanei vizate în procedura în cauză.

Astfel, soluția dispunerii rejudecării cauzei pentru examinarea repetată a apelului procurorului potrivit regulilor primei instanțe, în vederea unei eventuale condamnări a persoanei achitate, în cazul în care procurorul nu a susținut în apel învinuirea prin invocarea cercetării directe a probelor, ar fi una lipsită de orice suport legal.

În al treilea rând, conform art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiurile când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția. Potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate în recursul ordinar, dar fără a agrava situația inculpaților.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu argumentele invocate în recursul de pe rol, care nici nu conține referiri la niște erori de drept concrete și clar definite, se atestă că, în corespundere cu împrejurările relevate în sentința instanței de fond și în decizia instanței de apel, inclusiv cele reproduse în pct. 2 și 4 din prezenta decizie, ambele instanțe, cea de apel pronunțându-se în mod argumentat și detaliat asupra tuturor motivelor invocate în apelul acuzatorului, au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind infracțiunea incriminată inculpaților în strictă conformitate

cu prevederile normelor de procedură penală și a prescripțiilor de drept material, corect, întemeiat și amplu argumentat dispunând achitarea lor de sub învinuirea comiterii infracțiunilor incriminate.

Mai mult, chestiunile abordate de recurent, reproduse în pct. 5 din prezenta decizie, prezintă doar critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor judiciare privind doar aprecierea sau circumstanțelor cauzei în alt sens decît cel pe care îl propune procurorul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice temei legal.

Pe lângă aceasta, concluziile instanțelor privind achitarea inculpaților de sub învinuirea comiterii infracțiunilor imputate coroborează și cu următoarele circumstanțe.

Potrivit art. 8 alin. (3), 66 alin. (2) pct. (1), 281 alin. (2), 296 alin. (2) Cod de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvîrșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, actul de învinuire trebuie să cuprindă formularea învinuirii cu indicarea datelor importante pentru formularea învinuirii, cu indicarea locului săvîrșirii infracțiunii. Inculpatul are dreptul să știe pentru ce faptă este învinuit.

Conform rechizitoriului, inculpații sunt acuzați că: *„Sorochin Iuri, la 19.01.2011, orele 17.00, însoțit de către executorul judecătoresc Ciobanu Ruslan, sub pretextul inventarierii bunurilor rămase moștenire de la Cazacu Nicolae, asupra căreia ar fi avînd parte mama sa Sorochina Maria, **încălcînd libertatea individuală a proprietarului, a pătruns ilegal, prin escaladarea gardului, în gospodăria și ulterior în locuința defunctului, din orașul Rezina, str. Gogol 22, unde locuiesc atît soția acestuia - Liubovi Cazacu cît și fiica lor Nițulenco Valentina, unde, urmare a acțiunilor de filmare și fotografiere a bunurilor din casă, a declanșat un conflict.***

*Ciobanu Ruslan, la 19.01.2011, orele 17.00, activînd în calitatea de executor judecătoresc, fiind persoană cu funcție de răspundere, la propunerea lui Sorochin Iuri, sub pretextul inventarierii moștenirii defunctului Nicolae Cazacu, invocînd prevederile art. 22 alin. (1) lit. i) și art. 25 Cod de executare, **depășind în mod vădit limitele drepturilor prevăzute în art. 7 al Legii RM nr. 113 din 17.06.2010 privind executorii judecătorești, în lipsa unui document executoriu, a pătruns ilegal în gospodăria și ulterior în locuința defunctului, din orașul Rezina, str. Gogol 22, unde locuiesc atît soția acestuia - Liubovi Cazacu cît și fiica lor Nițulenco Valentina, împreună cu alți membri ai familiei, unde a efectuat acțiuni de filmare și fotografiere a bunurilor din casă**”.*

Acțiunile inculpatului Sorochin Iuri au fost încadrate în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, ca violare de domiciliu, adică pătrundere sau rămânerea ilegală în domiciliul sau în reședința unei persoane fără consimțământul acesteia.

Acțiunile inculpatului Ciobanu Ruslan au fost încadrate în baza art. 328 alin. (1) Cod penal, ca exces de putere sau depășirea atribuțiilor de serviciu, adică săvârșirea de către o persoană cu funcție de răspundere a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice” (v. I, f. 123).

Totodată, în pofida normelor de drept enunțate:

a) organul de urmărire penală nu a indicat, deci nici nu a constatat în actul de învinuire a inculpatului Sorochin Iuri cine este proprietarul, libertatea individuală a cărui ar fi fost încălcată, care este esența libertății individuale a presupusului proprietar și circumstanțele în care aceasta a fost încălcată, esența și circumstanțele pătrunderii sau rămânerii ilegale în domiciliul sau în reședința unei persoane, cu indicarea numelui ei, fără consimțământul acesteia.

Or, pe lângă faptul că *încălcarea libertății individuale* nu constituie un element al infracțiunii prevăzute la art. 179 alin. (1) Cod penal, din materialele cauzei rezultă că unicul proprietar al locuinței nr. 22 din str. Gogol a fost Cazacu Nicolae, decedat la 04.04.2008, adică pînă la data indicată în rechizitoriu.

Mai mult, din actul de învinuire rezultă într-un mod paradoxal și absolut contradictoriu că în situația de fapt descrisă a fost încălcată *libertatea individuală* a unui *defunct*, iar conflictul a fost declanșat nu în consecința escaladării gardului de către inculpat, dar *urmare a acțiunilor de filmare și fotografiere a bunurilor din casă*.

Rezultă că chiar organul de urmărire penală î-și combate prin rechizitoriu propria versiune că inculpatul Sorochin Iuri ar fi săvârșit acțiuni de violare de domiciliu;

b) organul de urmărire penală nu a indicat în actul de învinuire alte acțiuni infracționale decît că inculpatul Ciobanu Ruslan a pătruns ilegal în gospodăria și ulterior în locuința defunctului, adică în lipsa unui document executoriu și, astfel, ar fi depășit în mod vădit limitele drepturilor prevăzute în art. 7 al Legii RM nr. 113 din 17.06.2010 privind executorii judecătorești.

Însă, pe lângă faptul că în învinuire nu este indicată la concret nici-o literă din art. 7, de la lit. a) pînă la lit. u), cît și nu este reprodusă dispoziția concretă a unei norme de drept din cele enunțate, limitele prevederilor căreia le-ar fi depășit inculpatul, în tot conținutul art. 7 din Legea privind executorii judecătorești nu se regăsește prescripția că executorul judecătoresc are dreptul să pătrundă în gospodărie și locuință doar în prezența unui document executoriu.

Mai mult, în actul de învinuire lipsește cu desăvîrșire identificarea părților vătămate – persoanelor fizice și juridice, cît și esența daunelor în proporții considerabile pe care le-ar fi cauzat inculpatul intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice.

Prin urmare, învinuirea înaintată inculpaților este una incompletă, neclară și divergentă, adică este una dubioasă. O asemenea învinuire a afectat dreptul inculpat de a ști pentru ce faptă sunt învinuiți, adică dreptul la apărare.

Totodată, art. 8 alin. (3), 24 alin. (2), 325 alin. (1), 389 alin. (2) Cod de procedură penală, prevăd că instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii și sentința de condamnare nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii se interpretează doar în favoarea inculpatului.

Astfel, instanța de judecată nu este în drept să completeze din oficiu învinuirea cu circumstanțe în fapt care ar justifica-o și care ar agrava situația inculpatului, și să-și întemeieze soluțiile pe presupuneri și dubii.

Pe lângă aceasta, încercarea procurorului de a completa cumva actul de învinuire prin intermediul textelor apelului și recursului ordinar nu are niciun suport legal, deoarece Codul de procedură penală nu prevede asemenea posibilitate de drept pentru acuzator.

Circumstanțele enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile atacate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția și că recursul de pe rol este unul absolut neîntemeiat.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța îl respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că el este neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul nominalizat este neîntemeiat, el urmează a fi respins ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de procuror împotriva sentinței Judecătoriei Rezina din 21 februarie 2013 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 noiembrie 2013, în privința inculpaților Sorochin Iuri Serghei și Ciobanu Ruslan Gheorghe, cu menținerea hotărârii atacate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată în ședința publică din 03 iunie 2014, ora 09.50.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Liliana Catan

Ion Guzun